

- να καταδικάσει την πρωτοδικώς καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων εκείνων της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 184 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης·
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της προσφυγής.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, εκδίδοντας την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, παρέβλεψε την αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων και την έννοια της δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων και ότι, ως εκ τούτου, παρέβη τους κανόνες περί του βάρους αποδείξεων, ιδίως όσον αφορά τα επιχειρήματα και τις ενδείξεις που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα σχετικά με τον υπολογισμό της προθεσμίας που είχε στη διάθεσή της η αναιρεσείουσα για να προσβάλει την απόφαση της ΕΥΕΔ.

Με τον μόνο λόγο αναιρέσεως η αναιρεσείουσα προβάλλει επίσης δυσμενή διάκριση, παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και πλείονες περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο προκρίνοντας ανακριβές σκεπτικό.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Ισπανία) στις 8 Ιουνίου 2020 — F.C.I. κατά Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Υπόθεση C-244/20)

(2020/C 320/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: F.C.I.

Αναιρεσίσβλητο: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει να κηρυχθεί ανίσχυρο, ή να θεωρηθεί ανίσχυρο, το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 79/7, της [19]ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (¹), το οποίο εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής τις παροχές προς επίζώντες και τις οικογενειακές παροχές, διότι αντιβαίνει στη θεμελιώδη αρχή του δικαιού της Ευρωπαϊκής Ένωσης της ισότητας ανδρών και γυναικών, η οποία διακηρύσσεται ως ιδρυτική αρχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 19 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ως θεμελιώδες δικαίωμα στο άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και στην από μακρού παγιωμένη νομολογία του Δικαστηρίου;
- 2) Έχουν το άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και το άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό το πρίσμα του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτά εθνικό μέτρο, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης [που ελήφθη ως αποτέλεσμα της απόφασης αριθ. 40/2014, της 11ης Μαρτίου 2014, του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου), της νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων που την ερμήνευσαν και της νομοθετικής μεταρρύθμισης που την έθεσε σε εφαρμογή], το οποίο –στην πράξη και δεδομένης της γενικής άγνοιας περί της ανάγκης να πληρούνται ορισμένες τυπικές προϋποθέσεις και της απουσίας μεταβατικής περιόδου για τη συμμόρφωση προς αυτό– κατέστησε, αρχικώς, αδύνατη και, εν συνεχεία, υπερβολικά δυσχερή την πρόσβαση στη σύνταξη χρείας για συντρόφους στο πλαίσιο σταθερής μη έγγαμης σχέσεως συμβιώσεως διεπόμενης από τον καταλανικό Αστικό Κώδικα;

- 3) Έχει μια τόσο θεμελιώδης στο δικαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αρχή όπως αυτής της ισότητας ανδρών και γυναικών, η οποία αναγνωρίζεται ως ιδρυτική αρχή στα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, και η απαγόρευση των διακρίσεων λόγω φύλου, η οποία αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες δικαίωμα στο άρθρο 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτές εθνικό μέτρο, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης [που ελήφθη ως αποτέλεσμα της απόφασης αριθ. 40/2014, της 11ης Μαρτίου 2014, του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου), της νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων που την ερμήνευσαν και της νομοθετικής μεταρρύθμισης που την έθεσε σε εφαρμογή], το οποίο –στην πράξη και δεδομένης της γενικής άγνοιας περί της ανάγκης να πληρούνται ορισμένες τυπικές προϋποθέσεις και της απουσίας μεταβατικής περιόδου για τη συμμόρφωση προς αυτό– κατέστησε, αρχικώς, αδύνατη και, εν συνεχεία, υπερβολικά δυσχερή την πρόσβαση στη σύνταξη χρείας για συντρόφους στο πλαίσιο σταθερής μη έγγαμης σχέσεως συμβιώσεως διεπόμενης από τον καταλανικό Αστικό Κώδικα, αποβαίνοντας εις βάρος ενός πολύ μεγαλύτερου ποσοστού γυναικών παρά ανδρών;
- 4) Έχει η απαγόρευση της συνεκτιμήσεως της «γέννησης» ή, εναλλακτικώς, της «ιδιότητας μέλους εθνικής μειονότητας», ως αιτιών ή «λόγων» δυσμενούς διάκρισης απαγορευόμενης από το άρθρο 21, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτήν εθνικό μέτρο, όπως το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης [που ελήφθη ως αποτέλεσμα της απόφασης αριθ. 40/2014, της 11ης Μαρτίου 2014, του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου), της νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων που την ερμήνευσαν και της νομοθετικής μεταρρύθμισης που την έθεσε σε εφαρμογή], το οποίο –στην πράξη και δεδομένης της γενικής άγνοιας περί της ανάγκης να πληρούνται ορισμένες τυπικές προϋποθέσεις και της απουσίας μεταβατικής περιόδου για τη συμμόρφωση προς αυτό– κατέστησε, αρχικώς, αδύνατη και, εν συνεχεία, υπερβολικά δυσχερή την πρόσβαση στη σύνταξη χρείας για συντρόφους στο πλαίσιο σταθερής μη έγγαμης σχέσεως συμβιώσεως διεπόμενης από τον καταλανικό Αστικό Κώδικα;

(¹) Οδηγία 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ 1979, L 6, σ. 24).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social n.º 1 de Barcelona (Ισπανία) στις 11 Ιουνίου 2020 — HV κατά Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Υπόθεση C-258/20)

(2020/C 320/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de lo Social n.º 1 de Barcelona

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: HV

Καθού: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει η οδηγία 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως (¹), να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνικό κανόνα όπως ο επίμαχος στην κύρια δίκη (άρθρο 60, παράγραφος 4, TRLGSS), ο οποίος θεσπίζει δικαίωμα σε προσαύξηση της σύνταξης υπέρ των γυναικών που έχουν αποκτήσει δύο τουλάχιστον φυσικά ή θετά τέκνα και λαμβάνουν ανταποδοτική σύνταξη γήρατος, ενώ άλλες γυναίκες που τελούν σε πανομοιότυπη κατάσταση δεν δικαιούνται τέτοια προσαύξηση της σύνταξης γήρατος, λόγω εθελούσιας πρόωρης συνταξιοδότησής τους, για την οποίαν ισχύουν κατά νόμον αυστηρότερες απαιτήσεις όσον αφορά τις εισφορές από ό,τι για την κανονική συνταξιοδότηση και ίδιες ή παρόμοιες απαιτήσεις όσον αφορά την ηλικία προς εκείνες της κανονικής συνταξιοδότησης, ενώ αντιμετωπίζουν πανομοιότυπες δυσκολίες παραμονής στην αγορά εργασίας λόγω της ιδιότητάς τους ως γυναικών;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003 σ. 160.